

เพชรสีเพลิง

บทที่ 31

“น้องสรยังไม่กลับคะ หมู่นี้กลับค่าๆ ทุกวัน”

ใบหน้าของพรรณรายเปล่งประกายด้วยรอยยิ้ม ดวงตาที่มองชายหนุ่มวาววับ ดีใจที่เขามาหลังจากห่างหายไปในระยะหลังๆ นี้

ทุกครั้งที่เห็นร่างสูงโปร่งหนาแน่นอย่างนักกีฬา ใบหน้าสะอาดสดใสที่มีไรหนวดเคราเขียวจางๆ เธอก็อุดจุดความหวังขึ้นในหัวใจไม่ได้

เธอแน่ใจว่าเธอสวยและมีเสน่ห์มากพอ ใบหน้าสวยหวาน เก๋ขี้เก๋ กลิ่นกลีบ รูปร่างอวบสมบุรณ์อย่างที่ดาราดวงจันทร์ร้อนแรงชายดีหลายคนสู้ไม่ได้ เธอเสียดายที่ตัดสินใจตามชิปไต่มาอยู่ในกรงทองที่เดียวดายนี้เร็วเกินไป ถึงชิปไต่จะรักหลง แต่อายุเขามากพอจะเป็นพ่อของเธอได้ ช้ำยังปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนน่าชิงชังรังเกียจมากขึ้นทุกวัน

“สรไปไหนหรือครับ ผมโทรเข้ามือถือเขาก็ไม่รับ”

ถ้าเป็นชิปไต่ถาม พรรณรายจะมีคำแก้ตัวต่อท้ายให้เสมอ เช่น ‘น้องสรไปดูหนังสือกับเพื่อนคะ โทรมาบอกแล้วว่าประเดี๋ยวจะกลับ’ แต่กับโยธิน เธอให้คำตอบในท่าทีที่แตกต่าง

“ไม่รู้ซิคะ หมู่นี้กลับค่าๆ ตามตัวก็ไม่ค่อยได้”

สีหน้าของชายหนุ่มหม่นมัว

“เขาคบกับใครอยู่หรือเปล่า คุณพรรณพอจะรู้อ่างไหม”

“พรรณไม่ทราบหรอกคะ ทำไมคุณโยไม่ถามสัมผัส น้องสรบอกทุกอย่างกับสัมผัส”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้าขีมิๆ

“มาทานข้าวกับพรรณดีกว่า พรรณทานข้าวคนเดียวทุกวันเหงาจังเลยคะ” เธอออกอ้อน

“คุณอาไม่ค่อยอยู่บ้านหรือครับ”

“หมู่นี้มีธุระตลอดเลยคะ ทั้งเรื่องงานและการสังคมแล้วยังมีกลุ่มที่ชอบชวนกันเล่นไพ่ เล่นกันถึงเข้าบ่อยๆ”

“ขนาดนั้นเลยหรือครับ”

“คะ แต่ก็น่าเห็นใจ คุณอาทำงานหนักก็ย่อมต้องการผ่อนคลาย ด้วยการทำสิ่งที่ชอบบ้าง”

“คุณพรรณเลยเหงาแย่”

“ใช่คะ เหงามาก” เธอพูดยิ้มๆ

ในระหว่างที่ทานอาหาร ชายหนุ่มบอกเธอว่า “เจ้านายขอให้ผมไปช่วยเคลียงานที่เมืองนอกสามเดือน มันทำท่ายและดีสำหรับตัวผมเอง แต่ผมต้องถามสรก่อน”

“หรือคะ ดีจังเลย พรรณไม่เคยไปเมืองนอกเลยคะ”

“หรือครับ อยากไปไหม” ชายหนุ่มหลุดปากถามโดยไม่ตั้งใจ สีหน้าเปล่งประกายของหญิงสาวทำให้เขาอดรู้สึกเวทนาไม่ได้

“อยากไปซิคะ พรรณไปด้วยได้ไหมคะ”

ชายหนุ่มบอกตนเองให้ระมัดระวังมากขึ้น ผิดกับสมัยก่อนที่ท่าทีและคำพูดแพรวพราวลื่นไหลโดยไม่เคยกลั่นกรองถึงความเหมาะสม

“ในช่วงที่ผมอยู่ก็แวะไปเที่ยวได้ครับ บางทีหลังจากที่สรสอบเสร็จแล้วคุณพรรณอาจจะไปเที่ยวกับสรก็ได้”

“ถ้าคุณโยไปจริงๆ พรรณจะชวนน้องสรคะ” เธอชำเลืองมองอย่างขังใจ “แต่ถ้าน้องสรไม่ไป พรรณไปคนเดียวได้ไหมคะ”

ชายหนุ่ม จะรับก็ไม่กล้า จะปฏิเสธก็ใจไม่แข็งพอ

พรรณรายรีบพูดว่า “พรรณไม่เคยไปเมืองนอกเลย ยิ่งไงๆ ก็ต้องหาโอกาสไปเที่ยวอยู่แล้ว คุณอายังพูดเลยว่าจะให้พรรณไปกับบริษัททัวร์”

“ถ้าคุณพรรณไป ผมก็ยินดีต้อนรับเสมอครับ”

เสียงเรียกของโทรศัพท์เครื่องจีว้ดังภัสสรกลับมาจากโลกของความความสุขสำราญบานใจ หมายเลขที่ปรากฏทำให้เธอไม่สบายใจ โยธินพยายามโทรติดต่อหลายครั้งแต่เธอไม่ยอมรับสาย

ถึงอย่างไรเธอก็รู้สึกคล้ายทำผิด แล้วพลอยหมดสนุกที่จะอยู่กับสหัส จำใจบอกลาแล้วขับรถกลับบ้านด้วยความรู้สึกอึดอัด

สหัสถามว่า “จะบอกโยธินว่ายังไง”

“บอกว่าสรมาคูหนังสือกับเพื่อนๆ ค่ะ”

“เพื่อนชื่ออะไรครับ” เขาซักซ้อม

ภัสสรทำท่าจะเอ่ยปากแล้วก็หยุด จริงซิค จะอ้างชื่อพิมพลอยกับสายใจไม่ได้ในเมื่อสองสาวนั้นรู้จักกับโยธินดี ป่านนี้โยธินอาจจะโทรศัพท์ตามหาและพูดด้วยจนรู้ว่าเธอปลื้มตัวออกมาจากกลุ่มตั้งแต่กลางวันแล้วก็ได้

“เพื่อนหลายๆ คน...”

“งั้นก็ต้องมีพึมพอมกับสุดใจด้วยซิ”

“แหม พี่โยคงไม่คิดจับผิดสรถึงอย่างนั้นกระมังคะ แต่ช่างเถอะ ถึงพี่โยจะรู้ว่าสรโกหกก็ช่างปะไร สรจะได้บอกไปตรงๆ เลยว่าให้ไปหาคนอื่นแต่งงานด้วยเถอะ อย่ามายุ่งกับสรเลย”

“ถ้าเขาทำจริงๆ แล้วสรจะร้องให้ขี้มูกโป่งหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ”

“แน่หรือ”

เธอมองอีกฝ่ายด้วยประกายตาวาววาม บอกความรู้สึกที่สหัสอ่านออกจนหมดสิ้น

หลายวันที่เข้ามาใกล้ชิดกัน ชายหนุ่มครอบครองหัวใจเธอไว้ทั้งหมดจนไม่เหลือที่ทางให้ใคร ภัสสรไม่ลังเลอีกต่อไปที่จะพูดว่าเธอไม่สนใจโยธินและเธอหมายความว่าตามนั้นจริงๆ

“แน่ซิคะ”

สหัสกลับต้องลอบถอนใจ ภัสสรไม่เคยจะปิดซ่อนความรู้สึกในใจต่อเขาได้ แต่ทว่าเขากลับไม่ได้รู้สึกถึงโลดอย่างที่น่าจะเป็น เธออยู่ใกล้แค่เอื้อม จะเด็ดจะคว้ามาย้ายย้ายอย่างไรก็ไม่ยาก เขากลับรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง เหมือนมองสิ่งที่อยู่ใกล้ลิบ

ไม่กล้าจะหยิบจะฉวยมาครอบครอง.....

สีหน้าของโยธินทำให้ภัสสรหายใจไม่สะดวก เธอจะสบายใจถ้าเขาหงุดหงิดหัวเสียแทนที่จะมองเธออย่างตัดพ้อในท่าที่อ่อนขริมเช่นนี้ พรรณรายนั่งอยู่ใกล้ๆ สีหน้าไม่แจ่มใสเท่าที่เคยเป็นเช่นเมื่อก่อนหน้านี้ ในสมัยที่ชายหนุ่มยังทำตัวแพรวพราวช่างเล่น และไม่เคयरังรอที่จะเกี่ยวพาสาวๆ ทุกคนที่อยู่ใกล้

ภัสสรพนมมือไหว้ โยธินพูดเสียงอ่อน

“พี่โทรหาตั้งหลายครั้ง มีแต่เสียงบอกให้ทิ้งข้อความไว้”

“สวัสดีโทรศัพท์ไว้ในรถค่ะ” เธอไปปิดเจ็อนๆ

“ทานข้าวมาแล้วหรือยังคะน้องสร”

“ทานมานิดหน่อยแล้วค่ะ”

“เอ้ ทานกับใครเอ่ย”

หญิงสาวทำเป็นไม่ได้ยิน รีบถามชายหนุ่มว่า “พี่โยล่ะคะทานข้าวแล้วหรือยัง”

“ทานแล้ว”

“คุณโยมาบ้านนี้รับรองไม่ต้องทนหิวแน่ๆ พี่พรรณไม่ปล่อยให้เป็นอย่างนั้นหรอกค่ะ”

“ค่ะ ดีแล้วค่ะ”

ชายหนุ่มเดินตามเธอด้วยท่าที่อึดอัดใจ เขาเคยสนิทสนมกับพรรณราย และเพราะความเป็นสุภาพบุรุษจึงยังรักษามิตรภาพไว้โดยไม่มีสิ่งใดในใจแอบแฝง แต่ก็กังวลอยู่ครมครนว่าจะทำให้ภัสสรบาดหมางใจอย่างที่เคยเป็นมาก่อน

“สรจะสอบเมื่อไหร่”

“อาทิตย์หน้าค่ะ”

“แล้วจะมีเวลาไหนพอบอกกันได้บ้าง”

“พี่โยอยากพบสรทำไมคะ”

คำถามปลีกแยกเหินห่างทำให้ชายหนุ่มต้องนิ่ง จะตัดพ้อออกอ้อนก็ไม่ใช่ที่ เพราะวัยที่แตกต่างถึงกว่าห้าปี พื้นฐานการถูกเลี้ยงดูให้เติบโตขึ้นมาและความเป็นอยู่ทำให้เขาเป็นผู้ใหญ่เกินตัว และภัสสรก็มีความรู้สึกนึกคิดที่เป็นเด็กกว่าที่ควรจะเป็น

“พี่อาจจะต้องเดินทางไปต่างประเทศเรื่องงานเร็วๆ นี้”

“หรือคะ ก็ดีนี่คะ”

“แต่ถ้าขัดข้องหรือไม่อยากไปก็ปฏิเสธได้ เจ้าหน้าที่ขอรับรองมาแต่ว่าไม่ได้บังคับ”

“ก็น่าจะไปนะคะ น่าสนุกออก พี่โยไม่มีปัญหาเรื่องภาษาด้วย...แล้วจะไปนานไหมคะ”

“ประมาณสามเดือน”

“เรื่องเล็กจะตาย พี่โยเคยไปอยู่เมืองนอกตั้งหลายปี”

ท่าที่เธอคล้ายจะดีใจเสียด้วยซ้ำที่เขาจะไปเสียได้

“ถ้าสรอยากจะไปด้วยก็ได้นะ หรือว่าถ้าสอบเสร็จแล้วค่อยตามไปก็ได้”

“แหม พี่โยไปแค่สามเดือนแล้วก็ไปทำงานด้วย สรจะตามไปเป็นภาระอีกทำไมกันคะ พี่โยไปเถอะคะ ไม่ต้องเป็นห่วงสรหรอก”

ชายหนุ่มลังเลก่อนจะถามว่า “แล้วเรื่องของเราจะเอาอย่างไรดี” อีกฝ่ายหลบตา ถามไม่เต็มเสียง

“เรื่องของเรอะไรคะ”

“พี่จะให้พ่อมาหาคุณอาเลยดีไหม”

ภัสสรอึ้งไป “สรว่ารอให้สรสอบเสร็จก่อนดีกว่า ที่จริงรอให้พี่โยไปเมืองนอกกลับมาก่อนก็ได้ ไม่ต้องรีบร้อนหรอกค่ะ”

สีหน้าท่าที่เธอไม่โยติเลยแม้แต่น้อย

โยธินได้แต่ถอนใจ.....

ชวนคะเนิง ผ่ามองอยู่แล้วตั้งแต่รถคันหรูแล่นเลี้ยวผ่านประตูรั้วเข้ามา นับแต่เกิดเรื่องก็ภัสสรตกจากเรือ เธอรู้สึกไม่สนิทใจที่จะเข้ามาพูดคุยกับชายหนุ่มผู้เป็นต้นเหตุ แต่สีหน้าท่าทีเชิงอ้อมของเขากำทำให้เธอไม่สบายใจยิ่งกว่า

เธอตามมาเปิดประตูห้องนอนของเขา “คุณโยไปหาน้องสรมาหรือคะ”

“อะ”

“แล้วทำไมทำทางไม่แจ่มใสเลย ทะเลาะกันอีกหรือเปล่า”

สีหน้าเขาบอกความคับข้องใจ “เปล่า ผมไม่เคยทะเลาะกับสรเลย”

“น้องสรพูดอะไรบ้างคะ”

ดวงตาขริ้มๆ ของเขาทำให้เธอรู้สึกงูบวาบ แต่แล้วก็โล่งใจที่ชายหนุ่มไม่มีท่าทีว่าตำหนิสงสัยอะไรเธอทั้งสิ้น

“เราแทบไม่มีเรื่องพูดกัน.....”

ชวนคะเนิงมองร่างสูงเคลื่อนไหว ชายหนุ่มถอดเสื้อออกโยนใส่ตะกร้าอย่างที่ทำต่อหน้าเธอมาตั้งแต่เขายังเล็ก ครั้นกลับจากไปเรียนเมืองนอกพร้อมกับร่างกายที่กลายเป็นหนุ่มใหญ่สมบูรณ์ แข็งแรงล่ำสัน เขาก็ยังคงทำเช่นเดิมด้วยความเคยชิน เพราะเหตุว่าเพื่อนร่วมห้องที่เรียนด้วยกันที่อเมริกาก็ทำแบบเดียวกันนี้

เขาไม่รู้ว้าวชวนคะเนิงซ่อนสิ่งใดไว้ภายใต้สายตาในสีหน้าที่สงบเรียบร้อยของเธอ

“คุณโยผิดหวังหรือคะ”

อาการทอดถอนใจเป็นคำตอบรับที่ชัดเจน

“ภัสสรชอบใครอื่นอยู่หรือคะ”

ชายหนุ่มยกไหล่ นั่งลงอย่างหมดกำลังใจ

“ผมไม่รู้”

หญิงสาวเดินมาจับไหล่หนาอย่างปลอบ แต่บางสิ่งในใจกลับเด่นเร่าบเร้าลึกๆ เธอบังคับเสียงให้เรียบรื่น

“หมู่นี้คุณโยเป็นอะไรไป คุณโยเคยสนุกสนานรื่นเริงทำไมไม่กลับไปเป็นอย่างเดิมคะ”

ชายหนุ่มส่ายหน้า “เมื่อก่อนผมใช้ชีวิตเปลืองเปล่าไปแท้ๆ เอาแต่สนุกไปวันๆ”

“โถ ทำไมพูดอย่างนั้น คุณโยไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนสักหน่อย”

“ทำซี... ผมทำให้มีคนอื่น... ทำให้คนรู้จักกันแท้ๆ ตายไปต่อหน้าต่อตา”

มือบางปิดริมฝีปากอุ้งของอีกฝ่ายอย่างนุ่มนวล ตัวเธอเองกลับรู้สึกหัวน้ไหวกับกระแสสัมผัสที่ส่งผ่านมือนุ่มไปสู่ออกอุญ่ของหัวใจ

“ไม่เอาละคะ พูดเรื่องนี้อีกแล้ว คะเนิงบอกก็ครั้งแล้วว่ามันไม่ใช่ความผิดของคุณโย”

สีหน้าเขาเผือดลง

“ต้องใช้ชี พี่คะเนิง เป็นเพราะผมชยาถึงตาย”

“ไม่เอาคะ ไม่เอา” เธอก้มหน้าลงมาแต่อีกฝ่ายกลับไม่ได้แสดงความรู้สึกในทางเดียวกัน เธอรู้สึกผิดหวัง...

น้ำเสียงที่พูดต่อจริงจังขึ้น “แล้วจำไว้ด้วยว่าคุณโยไม่ได้ติดค้างอะไรภัสสร ไม่จำเป็นต้องชดเชยอะไรให้ภัสสรทั้งนั้น”

“แต่ผมรู้สึกดีขึ้นเวลาที่อยู่ใกล้ แล้วเขาพูดคุยยิ้มหัวเราะด้วย”

“แล้วก็ยังเป็นทุกข์ที่ภัสสรไม่สนใจดีที่คุณโยใช้ไหมคะ” เธอถามอย่างเข้าใจ

อีกฝ่ายเงยบออย่างยอมรับ

“อย่าเอาความรู้สึกผิดในเรื่องชยามาผูกไว้กับภัสสรชคะ คุณโยต้องพยายามปลดปล่อยตัวเองจากความรู้สึกผิดบาปในเรื่องนั้นก่อน บอกตัวเองว่าชยาตายไม่ใช่ความผิดของคุณ มันเป็นเคราะห์กรรมของเขาที่เผชิญเราเข้าไปมีส่วนด้วยโดยไม่ตั้งใจเท่านั้นเอง ลองคิดดูว่าถ้าไม่ใช่เราแต่เป็นคนอื่นหรือสถานการณ์อื่นที่กำลังขับรถแล้วจู่ๆ ก็มีคนมาบีบแตรไล่ พยายามจะปาดหน้ามาชน ทุกคนก็คงต้องทำอย่างคุณโยเหมือนกัน ก็เราขับอยู่ในทางของเราไม่ได้ไปปาดไปไล่ใครสักหน่อย ใครจะไปรู้ว่าจู่ๆ รถบรรทุกคันนั้นจะเลี้ยวออกมาแล้วคนขับแท็กซี่ก็เกิดตัดสินใจผิดอีก ไม่อย่างนั้นชยาก็คงไม่ตายหรอกคะ”

ชายหนุ่มสั่นหน้า ประกายตาหัวน้ไหวกระทบกระเทือนเมื่อหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ตามหลอกหลอน

“ถ้าสรรู้คงไม่อภัยให้ผมแน่”

หญิงสาวโอบกอดอีกฝ่ายไว้ “คะเนิงอยากให้คุณโยสบายใจแต่ไม่รู้จะช่วยยังไงดี”

“ผมหวังว่าทุกอย่างจะดีขึ้น บางทีครั้งนี้การที่ต้องไปทำงานที่เมืองนอก ไปถูกบังคับให้ต้องวุ่นอยู่กับงานและคนกลุ่มใหม่ในสภาพแวดล้อมใหม่อาจจะทำให้ผมลืมเรื่องต่างๆ ได้”

“อยากให้คุณโยไปด้วยไหมคะ”

ชายหนุ่มหนึ่งไป

คิดว่าคงจะดีเหมือนกันหากผู้หญิงที่เป็นเสมือนพี่สาวที่เขารัก และไว้ใจคนนี้อยู่ด้วยในช่วงเวลาที่เขาทุกข์ยาก.....

พอภัสสรบอกสหัสว่า “พี่โยจะไปทำงานที่เมืองนอกสามเดือน ค่ะ” เขาก็พยักหน้ารับ

“ผมรู้แล้ว”

เธอหัวเราะเก๋ๆ “นั่นซิคะ พี่สหัสอยู่บ้านเดียวกันก็ต้องรู้ เป็นธรรมดา”

“ได้ยินว่าอาจจะมีการมาขอใครบางคนก่อนไปด้วย”

“โอ๊ย ไม่หรอกค่ะ สรบอกพี่โยแล้วว่าสรยังไม่จบ ยังไม่อยากคิดเรื่องนี้”

ชายหนุ่มหลิวตาหยอกเย้า “เขาจะไปตั้งสามเดือน ประเดี๋ยวไปเจอคนอื่นแล้วสรจะมาร้องไห้ไม่ได้นะครับ”

“ไม่ร้องหรอกค่ะ ถ้าพี่โยมีความสุขสรก็ดีใจด้วย”

“พูดจริงหรือเปล่า”

“จริงซิคะ” เธอรับรองเสียงใส

ในวันนี้เธอยอมสวมชุดว่ายน้ำลงไปแหวกว่ายในสระกับเขา อย่างว่าง่าย แม้จะขลาดกลัวอยู่บ้าง แต่มือแข็งแรงและร่างกายหนาแน่นที่คอยว่ายขนานตามประคองทำให้เธออุ่นใจ

ภัสสรเพิ่งรู้สึกว่าการว่ายน้ำไม่ใช่เรื่องน่ากลัวที่เคยหลอกหลอน เธอมาเป็นเวลายาวนาน แม้กำลังกายยังไม่แข็งแรงพอจะว่ายต่อนานๆ แต่เธอก็ผ่านช่วงที่ยากลำบากด้วยความรู้สึกเบิกบาน

“คราวหน้าสรจะว่ายทีเดียวย้ำรอบไม่หยุดเลย” เธอพูดเจือ หัวเราะเมื่อสวมเสื้อคลุมตามกันขึ้นลิฟท์กลับห้องพัก

“จริงหรือเปล่า ถ้าทำไม่ได้จะให้ทำยังไง”

“งั้นขอเปลี่ยนเป็นสามรอบแล้วกันค่ะ”

“พี่ว่าสามรอบก็ไปไม่รอด”

“แหม ทำไม่ดูถูกกันอย่างนี้”

ชายหนุ่มเปิดประตูห้องพัก ภัสสรไม่เคยหยุดรู้สึกหัวน้ำหวะที่ กลับเข้ามาอยู่ด้วยกันตามลำพังสองต่อสอง และหนุ่มรุ่นพี่ใหญ่ก็อ่านออกจนหมดสิ้น

“หิวไหม”

“หิวมากเลยค่ะ”

“งั้นไปอาบน้ำแต่งตัวรอ พี่จะทำอะไรให้ทาน”

พอเธอเดินผมเปียกออกมาจากห้องน้ำ อาหารร้อนๆ ก็วางรออยู่แล้ว “โอ้โฮ กลิ่นหอมจัง ท้องสรร้องจ๊อกๆ แล้วค่ะ พี่สหัส สรทานก่อนเลยได้ไหม”

“ไม่ได้”

“ทำไมล่ะคะ”

“ต้องเช็ดผมให้แห้งก่อน”

“ไม่เอา สรจะทานก่อน”

ผ้าเช็ดตัวถูกโปะลงมานบนศีรษะจนปิดหน้าปิดตา ภัสสรหัวเราะ เมื่อวงแขนที่แข็งแรงคล้องร่างเธอเข้าไปกอดไว้ เสียงหัวเราะหัวๆ ดังประสานเมื่อมีมือหนักๆ ขยี้ผ้ากับผมยาวที่รุ่มร่าย

พอผ้าถูกดึงออก ใบหน้าคมคร่ำของอีกฝ่ายลอยอยู่ใกล้จน รู้สึกถึงลมหายใจอบอุ่นที่รดริน ภัสสรถึงกับชะงักวูบ สีหน้าตระหนก ระคนหัวน้ำหวะ

สหัสเองก็ชะงักไปเช่นกัน

ร่างบางนุ่มอบอุ่นในอ้อมแขนของเขาปลุกความรู้สึกในสัญชาติญาณแห่งชายชาญให้คุโพล่ง ใบหน้าอ่อน ประกายตาสวยใส ของเธอบอกความรู้สึกทั้งรักหลง ทั้งไว้เนื้อเชื่อใจและยินยอมพร้อมใจ อย่างไม่ปิดบัง

เขาไม่ได้นึกถึงปັນรสเลยเมื่อประทับริมฝีปากลงบนกลีบปาก บางสีอ่อนอย่างลึมตัว และก็คล้ายอีกฝ่ายรอคอยช่วงเวลานี้อยู่เช่นกัน ร่างบางๆ โอนอ่อนน้ารักรต่อต้าน ต็มด้ากับรสสัมผัสอ่อนหวานที่เธอไม่เคยลิ้มลองมาก่อน

หากพอชายหนุ่มเริ่มรู้ตัวและกลับมาเป็นสหัสที่ถูกบ่มย้อมด้วยไฟแค้นอีกครั้ง เขากลับพบว่าตัวเองต้องต่อสู้กับความรู้สึกอย่างหนักหน่วง

และในที่สุดวิญญาณที่ถูกกรรมเร้าด้วยไฟแค้นก็พ่ายแพ้ เขาถอนริมฝีปากออกจากริมฝีปากอ่อนบางอย่างจำใจ วงแขนแข็งแรงที่รูกเร้าหมายจะล่วงล้ำกล้ากรายเมื่อครู่ก่อนกลับคลายลง

เขากอดเธอไว้กับอกที่หัวใจกำลังเต้นแรงอยู่ข้างใน

ใจเขาไม่แข็งแรงพอจะขยี้อีกฝ่ายด้วยความคับแค้นเกลียดชังที่มีต่อพ่อและพี่สาวของเธอ.....